

"Feestje bij Marlies"

Had hij die smulrol maar niet naar binnen gewerkt die de verstandelijk gehandicapte jongen hem op een groezelig bordje had aangeboden. En ook niet van de koffie gedronken die leek op nattigheid gewrongen uit een keukendweil. Dan had hij nu niet zo'n last van zijn maag gehad.

Hij was op bezoek geweest bij zijn vroegere buurvrouw. Mevrouw Heusden en haar dertienjarige zoontje Jochum uit de volkswijk waar hij jaren geleden had gewoond. Hij had te doen met haar. En het mislukte kereltje dat nooit een kans zou krijgen in het leven. Hij had geen nee kunnen zeggen tegen Jochums baksel of braadsel of wat het ook was, de smulrol. En ook niet tegen de mok tot aan de rand gevuld met het brouwsel dat koffie moest heten.

'Kijk eens Dirk wat Jochum speciaal voor jou heeft gemaakt.' De buurvrouw klonk trots. Haar zoon glunderde.

Dirk stond in het donker in de vrieskou op het achterbalkon van zijn flat. Achthoog, hij keek uit over de stad met haar vele lichtjes. Naast hem was het balkon donker, hij wist dat de Amerikaan die daar tijdelijk onderdak had gekregen een weekje van huis zou zijn.

'I'm gonna visit my old buddy Karrotsen in Nimidjen', had hij Dirk verteld. Gerritsen in Nijmegen, had Dirk geraden. Henk Gerritsen, ook een Harley-Davidson bezitter, was wel eens langs geweest, die kende hij wel.

Het balkon aan de andere kant van de Amerikaan baadde in licht. Er klonken daar stemmen, opgewekte meisjesstemmen. Het keukenraampje stond waarschijnlijk open. Er werd geroepen en gelachen. Daar woonde Marlies, de studente over wie hij zich onlangs had moeten ontfermen toen hij haar laat op de avond jammerend over een jongen, ene Pepijn, in de lift aan trof. Ze was dronken en had zichzelf ondergekotst. Ze was haar sleutel kwijtgeraakt en hij had haar meegenomen naar zijn flat, haar naar de douche gebracht en haar kleding met proppen krantenpapier en natte handdoeken schoongeveegd. Ze had in zijn bed geslapen tussen schone lakens, haar hoofd op een frisse kussensloop. Zelf had hij zijn schoenen uitgetrokken en zich te ruste gelegd op de bank in de woonkamer. De volgende morgen was ze om een uur of elf teruggekeerd naar haar eigen woning die ze deelde met een andere studente.

'Kom je bij ons eten vrijdagavond?' had ze hem nog gevraagd. 'Er komen dan een stuk of tien mensen, misschien meer, veertien ofzo.'

Maar een dag later, toen Dirk met zijn fiets in de hand bij de ingang van het gebouw stond te praten met de Amerikaan, was Marlies op hen toegestapt. Ze zei dat Dirk toch maar liever niet naar hun etentje moest komen, ze had niet vooraf met haar huisgenote overlegd, het etentje was voor hun dispuutgenoten en hij zou daar als Knor niet goed tussenpassen. Vandaar. Dirk was sprakeloos maar de Amerikaan die drommels goed begreep wat er aan de hand was zei: 'What! First you invite a guy and then you uninvite him? Man, you can't do that sort of thing, that's not cool, that's not cool at all'.

'Nou goed, kom dan maar,' had ze met zichtbare tegenzin gezegd. 'We zien wel.'

Dirk hing diep over de ijzeren leuning van het balkon om te zien wat er gaande was bij de meiden twee huizen verder. Het was donderdag, de avond voor het etensfeestje, zouden ze nu al bezig zijn met de voorbereidingen? Hij sloeg een been over de reling en hield zich goed vast aan de matglazen scheidingswand terwijl hij met zijn billen en dijen behoedzaam over de leuning schoof tot hij het balkon van de Amerikaan bereikte. Hij had geen last van hoogtevrees. Wel kreeg hij nu plotseling last van hevige darmkrampen. De rare schuifbeweging over de balustrade scheen iets losgewoeld te hebben in zijn binnenste: een nest vol vechtende ratten in zijn buikholte. Hij kon nu niet zo gauw terug klauteren naar zijn eigen balkon, dat zou hij niet redden. Hij moest nu zorgen dat hij onmiddellijk z'n behoefte deed. Hij rukte aan de kruk van de keukendeur maar de deur was op slot. Als hij niet gauw zijn broek uit kreeg zou hij die volschijten. Hij zag in de hoek een grote ijzeren pot met deksel. Hij keek erin en kon niet anders zien dan een massa vastgevroren modder. Waarschijnlijk had de Amerikaan hier zijn marihuana planten in willen laten groeien. 'I'm gonna try four plants for my own use, that's legal I hear, wow! what a country', had hij tegen Dirk gezegd. Maar er kwam niet genoeg zon op het balkon om marihuana plantjes te laten groeien. Poepen. Hier. Vooruit dan maar, het kon niet anders, wat gaf het ook. Als hij het later maar netjes opruimde.

Dirk trok haastig zijn broek naar beneden, hurkte boven de pot en hield zich aan de ijzeren handvatten vast. Jezus, wat was dat verdomd koud. Als hij niet oppaste zouden zijn billen aan de ijzeren rand vastvriezen. De spuitpoep gutste en flatste met grote kracht uit zijn achterste. Onder hem stortte het laagje dampende brij boven op de donkere bevroren inhoud van de pan. Net op tijd, hij had het geen moment langer kunnen inhouden. Hij stond op, trok zijn broek omhoog en keek rond. Op het beton lag een houten kleeerhanger. Hij roerde ermee door de pan zodat zijn ontlasting en de originele inhoud één grote onduidelijke massa werden. Hij gooide de kleeerhanger met een zwaai over het balkon de diepte in. Zo. En nu maar gauw weer naar huis. Voordat de volgende gloeiende golf zich in zijn onderlijf aandienende.

De volgende avond - hij had de hele dag slap en ellendig op bed gelegen - vond hij dat hij Marlies moest laten weten dat hij niet naar haar feestje kon komen. Hij stond op, kleeedde zich aan, liep naar haar voordeur en drukte op de bel. Er werd opengedaan door een forsgebouwde jongeman in blazer. Hij had een groot rood hoofd en een vol bierglas in de hand. Achter hem klonk vanuit de woonkamer luid brallend een verenigingslied.

‘Ik wil graag even met Marlies spreken,’ zei Dirk.

‘Marlies... een of andere pauper die hevig naar je verlangt,’ schreeuwde de jongen over zijn schouder de gang in. ‘Moet ik hem binnen laten? Nee maar, he? We kennen hem immers niet.’

‘Ik ben Dirk van twee deuren verderop,’ wees Dirk.

‘O het is die werkloze waar je het zoeven over had,’ brulde de jongen weer.

Marlies verscheen in de deuropening van de keuken aan het eind van de gang.

‘O hallo, even hoor,’ riep ze. ‘Pepijn, zou jij als sterke kerel zijnde zo goed willen zijn die grote pot hachee op te halen van hiernaast. Kunnen we over een uurtje eten. Iedereen heeft zich nu wel voldoende ingedronken, dunkt me.’

‘Goed m’n lief klein gleufdiertje van me. Hatsjee hatsiekiedee. Moet je me wel even de sleutel geven.’

‘Sleutel? Die heb ik niet. Hoeft ook niet. Gewoon via het balkon achter naar het balkon hiernaast. Grote ijzeren pan, hebben we gisteren al gemaakt, moet alleen maar een uurtje opgewarmd. Even vanaf ons balkon tegen het glazen scherm duwen, scharniert in het midden, alleen de middelste schroeven zitten vast, de andere hebben we eruit gehaald.’

‘Maar waarom bij de burens, waarom niet op je eigen balkon?’

‘Daar zou het maar in de weg staan. Met die rokers op het balkon...’

‘Onzin, alle rokers zitten gewoon binnen te paffen. Denk je dat ze daarvoor bij acht graden vorst naar buiten gaan?’

Dirk kon het niet langer aanhoren, hij wilde weg. De pot. Helemaal vergeten. ‘Ik kom even afzeggen,’ hakte hij, ‘ik kan vanavond niet komen eten.’

‘Is goed hoor,’ zei Pepijn luid, ‘vinden wij helemaal niet zo erg. Des te meer is er voor ons.’

Dirk maakte dat hij weg kwam.